

Cuồng Phong Bất Ngờ

Hồng Thủy

Anh yêu dấu,

Hôm nay là ngày 26 Tháng 5, anh bỏ em đi đúng 45 ngày rồi. Theo đạo PHẬT còn 4 ngày nữa là 49 ngày. Hồn anh sẽ đi và rời xa em vĩnh viễn. Coi như mình chẳng còn duyên nợ gì với nhau nữa. Nghe sao đau đớn và buồn quá anh ơi, nước mắt em lại chảy.

Em đang ngồi bên cạnh giường của chúng mình trong phòng ngủ, nhìn qua cửa sổ, khu vườn sau nhà mình cây cối xanh tươi quá, mà sao lòng em héo úa, nát nhàu. Chúng mình đang ở thời kỳ hạnh phúc nhất: tuổi vàng bên nhau, ngày nào cũng là những ngày vàng ngọc. Chúng mình sống thật vui, không hề cãi vã hay bất đồng ý kiến mà còn trân quý từng giờ từng phút bên nhau, vì biết rồi một ngày nào đó cũng phải chia xa.

Không ngờ cái ngày đau đớn đó bất ngờ vụt đến, như một trận cuồng phong không được báo trước. Cho đến bây giờ, em vẫn không thể tin được là em đã mất anh vĩnh viễn, là anh sẽ không bao giờ trở về ngôi nhà hạnh phúc thân yêu của chúng ta nữa. Em sẽ không bao giờ được nấu cho anh những món ăn anh ưa thích, được săn sóc anh, được nắm tay anh đi bộ mỗi buổi chiều, được trách cứ anh khi anh cứ thích ăn vặt những thứ không tốt cho sức khỏe. Anh sống thật hiền hòa, vui vẻ, thích giúp người. Không buồn phiền, thù hận ai kể cả những người không tốt với anh. Anh luôn nói với em: *"Trên đời chả có gì là quan trọng, sống sao cho lương tâm thoải mái và Thượng Đế thương mình là đủ"*. Anh sống thật vô tư, chịu chơi hết mình, yêu đời, yêu người.

Những năm tháng cuối đời anh là một người chồng thật toàn hảo, anh thương yêu, lo lắng cho em từng li từng tí. Vui vẻ và nhiệt tình hỗ trợ hết mình những công việc em làm cho Văn Bút. Chưa bao giờ anh ngại ngùng hay than mệt mỗi khi phải giúp em bất cứ việc gì. Bạn hữu từ xa đến chơi ở trong nhà cả tuần, anh luôn vui vẻ đón tiếp thật chu đáo. Anh chưa bao giờ nghĩ đến ngày anh phải lìa xa em và các con để mà phải lo dạn dò trần trối những điều cần thiết.

Anh luôn nghĩ anh sẽ sống thọ, ít nhất là 95 tuổi, dù sau này anh hay mệt khi đi bộ nhiều. Em nhắc anh nên đi khám tim. Anh cứ sợ đi khám tim họ lại "bói bèo ra bọ", rồi nhớ họ bắt anh phải mổ hay thông tim thì sao? Em không hiểu tại sao anh lại sợ phải thông tim như vậy. Em nghe nói anh Lê Minh Thiệp mới đi thông tim và có vẻ rất khỏe. Em khuyến khích anh nói chuyện với anh Thiệp để lấy kinh nghiệm. Sau khi nói chuyện với anh Thiệp anh có vẻ yên tâm hơn và hẹn BS đi khám tim. BS Tim cho biết tim anh bóp hơi yếu, nên làm anh hay mệt. BS nói trường hợp anh có 3 giải pháp: 1. là thông tim, 2. là uống thuốc, và 3. là không làm gì hết. Anh mừng quá nói với BS: *"Vậy thì tôi không làm gì hết"*. Ông BS gật gù: *"Tôi là ông tôi cũng không làm gì hết, vì ông ngoài 90 tuổi rồi, cứ đi khám tim thường xuyên là ô kê"*. Rồi BS cho anh cái hẹn tiếp theo là ngày 7 tháng 4 vừa qua.

Thứ ba ngày 4 tháng 4 chúng ta mới tiễn 7 người khách ở trong nhà về lại CALI. Anh còn khỏe mạnh tiếp khách suốt cả tuần và lái xe đưa khách ra phi trường.

Thứ 6 ngày 7 tháng 4 anh thơ thới lái xe đi BS tim. Em chờ anh về để hai vợ chồng ra MALL ăn trưa và đi bộ. Mấy giờ sau anh gọi về nói BS bảo kết quả thử nghiệm máu anh hơi bị đặc. BS muốn gửi anh vào nhà thương để họ cho thuốc làm loãng máu và sẽ thông tim cho anh. Việc làm rất đơn giản và không có gì đáng lo ngại, anh chỉ phải ở nhà thương tối đa là 2 ngày. BS còn nói đùa: *"Sau đó anh sẽ khỏe và sống đến cả trăm tuổi."*

Vào nhà thương, họ cho thuốc loãng máu vào nước biển và truyền vào cánh tay anh. Anh vẫn khỏe và ngồi nói chuyện như người bình thường. Ngày chủ nhật họ bắt anh nhịn đói để thứ 2 thông tim. Chiều chủ nhật anh đi đại tiện ra phân đen, họ cho biết anh bị chảy máu bao tử. Sau đó anh tiểu tiện rất khó khăn, họ phải cho ống vào lấy nước tiểu ra làm anh bị đau và chảy máu ở vết thương, do đó nước tiểu có màu nâu vì bị lẫn máu. Họ lại la hoảng lên là có thể anh có vấn đề ở ruột vì trong nước tiểu có máu. BS Tim tuyên bố tạm ngừng vụ thông tim và chuyển anh sang cho ông BS chuyên về ruột và bao tử. Ông này không hề xuất hiện khám cho anh hay xem xét gì hết, chỉ cho y tá vào nói ông ta muốn soi ruột và yêu cầu anh nhịn đói ngày thứ 2. Tội nghiệp anh phải nhịn đói tới 2 ngày. Ngày chủ nhật tưởng là để thông tim nhưng lại không làm. Ngày thứ 2 lại nhịn đói để soi ruột.

Chiều thứ 2, y tá đưa vào nửa gallon nước có pha thuốc, nói anh phải uống hết trước 11 giờ đêm. Anh uống 2 ly nhỏ rồi nhăn nhó kêu không uống được vì vị của nước khó uống quá. Lúc đó gần 8 giờ tối, sắp hết giờ thăm viếng, em nài nỉ xin ngủ lại để giúp anh uống cho hết nước thuốc đó. Cuối cùng em được ở lại, anh rất mừng vì có em bên cạnh. Nhớ lại những giây phút cuối cùng quý báu đó em tiếc nuối vô cùng. Sao em lại cứ cố ép anh uống cái nước quỉ quái đó. Cái nước làm anh đi đại tiện liên miên và mệt gần như xỉu đi. Bao tử đang chảy máu mà họ không lo cứu chữa và tiếp máu. Họ còn bắt anh tẩy ruột khiến bao tử bị thương thêm và ra máu nhiều hơn. Áp xuất máu anh xuống quá thấp, chỉ còn 30/50. Y tá hoảng lên gọi Bác Sĩ trực, ông ta vào còn tiếp tục lấy thêm máu để thử và nói sẽ tiếp máu cho anh. Anh còn tỉnh táo để than phiền: "*Sao họ lấy máu anh nhiều thế? Vào nhà thương có 2 ngày mà họ lấy 15 ống máu rồi, đang ngủ họ cũng dựng dậy lấy máu.*" Em phải trấn an anh: "*Họ sẽ tiếp máu cho anh, rồi anh sẽ khỏe.*" Anh kêu chói mắt và nói em tắt đèn đầu giường cho anh, em trả lời y tá đang tiếp tục đo máu cho anh, tắt đèn làm sao họ làm việc.

Sau đó tự nhiên anh nấc lên 2 tiếng rồi đột ngột ra đi. Em lay anh và gọi tên anh, anh vẫn nằm bất động. Em quá hốt hoảng, không tưởng tượng được anh có thể bỏ em ra đi một cách tức tưởi, nhanh chóng như vậy. Em đau đớn và kinh ngạc quá. Giữa sự sống và cái chết chỉ cách nhau có một tích tắc đồng hồ. Em không thể tin cảnh tượng trước mắt mình là sự thật. Anh đã bỏ em thật rồi sao, không thể nào chuyện đó có thể xảy ra. Em ôm anh gào khóc như một người điên: "*Không thể nào, không thể nào, anh ơi!*" Em không học y khoa, nhưng nhìn những sự kiện xảy ra trước mắt, em cũng kết luận ngay được là anh bị chết oan. Anh chết vì kiệt sức, máu ra nhiều quá mà họ không tìm cách cấp cứu. Họ còn hành thân xác anh cho bị kiệt quệ thêm, nhịn ăn, uống nước tẩy ruột cho hết nước trong người và làm máu chảy thêm nữa. Những giây phút cuối anh cứ than khát nước quá, y tá không cho anh uống vì nói ngày mai phải soi ruột nên không uống nước được. Họ chỉ cho anh ngậm cái que có chút bông ở đầu có nhúng nước chanh. Nghĩ đến anh phải chết khát em đau lòng quá. Những điều em đã nghĩ không sai, tất cả các Bác Sĩ là bạn hữu và họ hàng của mình đều công nhận là anh chết oan. Bác sĩ nào cũng cho biết nguyên nhân bao tử bị chảy máu và đi tiểu khó khăn là do Thuốc Loãng máu dùng quá mạnh. Việc cần phải làm là phải đưa bệnh nhân vào phòng cấp cứu, lo tiếp máu chứ không phải lo chuyện soi ruột trong lúc bệnh nhân ngoài 90 tuổi, đang mệt tim, mất máu và yếu như vậy. Điều tệ nhất là BS vô trách nhiệm, không hề vào xem xét, khám bệnh cho anh mà dám ra lệnh điều trị như một người trẻ bình thường, vào nhà thương chỉ vì bị chảy máu bao tử.

Tất cả mọi người biết chuyện đều khuyên em nên đi kiện Bác Sĩ và Nhà thương vô trách nhiệm, làm sai sót rất nhiều trong việc chữa trị nên anh bị chết oan. Nhưng các con không chịu, vì thừa kiện họ lại mang xác anh ra mổ xẻ, rồi tranh chấp qua lại, cứ phải nhắc về cái chết của anh cho thêm đau lòng, mà anh có sống lại được đâu?. "Phu tử tòng tử" nên em phải nghe theo các con.

Hôm đưa đám, hồn anh còn lẩn quẩn đâu đó, chắc anh rất vui khi nhìn thấy bao nhiêu là bạn hữu thân sơ đều đến thật đông thăm anh lần cuối. Đông đến nỗi 1 cuốn sổ ghi tên không đủ, các con phải mượn nhà quản thêm một cuốn để khách thăm viếng ghi tên. Vòng hoa quá nhiều, để dọc theo cả hành lang ra đến cửa ra vào của nhà quản và còn để lan sang phòng trống bên cạnh. Em biết anh rất hài lòng là em đã không quên lời anh dặn từ rất lâu: Không làm Lễ Phủ Cờ, anh chỉ muốn được mang theo lá Quốc kỳ với anh thôi.

Anh yêu dấu, khi anh còn hiện hữu hay dù anh đã muôn trùng xa cách, em cũng vẫn luôn ghi nhớ và làm tất cả mọi điều theo ý muốn của anh. Cầu xin **CHÚA** đưa anh về Thiên Đàng và theo đức tin của đạo **CHÚA**, chúng mình sẽ được hội ngộ ở Thế giới bên kia.

Hồng Thủy